

Barátság

Magyarország népei
kölcsonös megismerkedését szolgáló
kulturális és közéleti folyóirat

Megjelenik hatszor egy évben.

Alapította 1994-ben:

Ember Mária és Mayer Éva

Kiadó:

Filantrop Társaság
Barátság Egyesülete

Felelős szerkesztő:

Mayer Éva

Olvasószerkesztő:

Hegedűs Sándor

Művészeti szerkesztő:

György András

Szerkesztőségi titkár:

Szélpál Éva

A szerkesztőség postacíme:

Barátság szerkesztősége

1519 Budapest, Pf. 452.

Telefon: **203-2859 (d.e.)**

Telefon/fax: **203-2858**

Új e-mail címünk:

baratsag@chello.hu

ISSN 1218-0149

Előfizethető a

Filantrop Társaság

Barátság szerkesztősége

cskek számláján:

11711034 – 20813402

OTP 1111 Budapest XI.,

Karinty F. u. 14.

Előfizetési díj

I évre 1500 Ft.

Példányonkénti ára 200 Ft.

Terjeszti a szerkesztőség,

és a LAPKER Rt.

Nyomdai munkálatok:

COMP-Press Kft.

<http://www.comp-press.hu>

Felelős vezető:

Ibós Ferenc

ügyvezető igazgató

E lapszámunk megjelenését

a „Magyarországi Nemzeti
és Etnikai Kisebbségéért”

Közalapítvány és

az Oktatási Minisztérium

támogatta.

Címlapunkhoz:

El Kazovszkij katarzisa

A fonal bármikor felvehető, hiszen időben is, térben is végtelen. A párkák szeszélyesek, hol a sorsunkban, hol *El Kazovszkij* valamelyik képén, hol együtt bukkannak föl. Vörösből, kékben, feketében, sárgában pereg a fordulatos történet. Megismerkedhetünk benne sivatagi vándorállattal, *üldögélő piros felhővel* (mint itt, e folyóirat címlapján), torzóba zárt lelkekkel, Janus-arcúakkal, kaszásokkal, angyalokkal – a levegőben vibráló feszültség megannyi személyre, testre szabott frekvenciájával. A háttér sivatagos: állítólag mindig magában van az ember. És persze mozgalmatlan, hiszen szerénytelen képzelete messze túlér a végtelen legeslegvégső tájain. Hosszú pillantásokat vet valami szép nyomában, helyett, érette. Mániákusan népesíti be a semmit. Hátha.

Kazovszkij nem festi le, de félreérthetetlenül jelzi a szépséget. Kitapogatja zaklatott, nyugalmat nem ismerő, zavarba ejtő auráját, és csak ezt, többet nem, teszi át a vászonra. Képeinek hangsúlyos, súlyos motívumaiban lüktet a hiány: valamit most újra kell gondolnod, másként kell látnod, magad elé kell engedned, hogy azután rögvest a nyomába eredj. *Csapda a javából*. Hosszú, tekervényes labirintusokba küld: képről képre, jelképről jelképre, képletről képletre. Minél statikusabb, mozdulatlanabb a látvány, egy óvatlan pillanatban annál nagyobb taszít a kaland felé. Minden egyenlete átlátható, tiszta, rendezett, és mindegyiknek milliónyi megoldása van.

Ám okoskodni nem érdemes, nem is lehet: szerencsére megóv a képek humora, máskor elementáris erotikája, vagy egyszerűen csak valamiféle túlsúly az, ami megtorpanásra kész. Az ember ilyenkor fellélegzik, derűsen pillant körbe a sivatagban, megveregeti a sorsához láncolt kutya nyakát, lakást bérel magának a bábeli toronyban, kezét óvatosan végighúzza a kasza élén, felölti a balerinák túllszoknyáját és ráköszön a piros felhőre – egy szóval átadja, megadja magát. Megpihen – és megszépül – a mesében. Régen *katarzisknak* hívták ezeket a furcsán melengető érzéseket.

Acsay Judit

* * *

El Kazovszkij: festő, grafikus, jelmez- és díszlettervező, performer. Munkácsy-díjas.

1970-től csoportosan, 1975-től önállóan is kiállító művész. Több tucat egyéni kiállítása volt múzeumokban, hazai és külföldi galériákban. Munkái rangos magángyűjtemények mellett többek között megtalálhatók a Budapest Történelmi Múzeum, a Magyar Nemzeti Galéria, a győri Xantus János Múzeum, a Szombathelyi Képtár, a székesfehérvári Szent István király Múzeum anyagában.

Címlapunkon *El Kazovszkij* „Ülő piros felhő” című képe látható. Olaj, farost, 2001.

Lugosi Lugó László felvétele